

[Bouet.]

mission, som den højtærede Minister bebudede at ville nedsætte. Jeg haaber ikke, at man dér vil komme ind paa en saadan Tvangsregulering, som efter min Opfattelse er noget, man kun kan skride til i yderste Nødstilfælde, f. Eks. naar en By er blevet bomberamt og Halvdelen eller flere af Husene ligger i Ruiner; saa vidt det overhovedet er muligt at komme igennem, maa dette være det sidste Middel, man tager i Anvendelse.

Som sagt, jeg anbefaler begge Lovforslagene til hurtig Behandling og til Gennemførelse i det høje Ting.

Lannung: Jeg kan tiltræde de foreliggende Forslag vedrørende Lejeloven og Boliganvisningsloven.

Jeg skal med Hensyn til Enkeltheder kun bemærke en enkelt Ting, nemlig dette, at det forekommer mig, det er en noget stor Procent af Lejebeløbet ved Fremleje, man tildeler Ejeren, men da Motivet vel i første Række er dette, at det skal medvirke til at fremme Fremlejningen, vil jeg for mit Vedkommende ikke gøre alvorlige Indsigelser derimod.

Jeg har med meget stor Tilfredshed konstateret, at der er Enighed om, at Tiden er inde til en almindelig Revision af Lejelovgivningen, og at der foreligger et Tilsagn i saa Henseende fra den højtærede Minister. Maa jeg i denne Forbindelse have Lov til at lyse efter, hvad det bliver til med Indførelsen af en Normalkontrakt, som jo er et meget vigtigt Moment i denne Forbindelse. Jeg minder om, at Lejelovens § 74 bemyndigede Indenrigsministeren til at autorisere trykte Blanketter til Lejekontrakter, og at dette fra alle Sider, og med Rette, opfattedes som en Løfteparagraf med Hensyn til disse saakaldte Normalkontrakter.

I Medfør af denne Bestemmelse nedsattes der ogsaa allerede for ret lang Tid tilbage af Indenrigsministeren et Udvalg, som skulde udarbejde Forslag til Normalkontrakt. Landsdommer Bærentsen, Lejelovens Fader, om jeg saa maa sige, var Formand for dette Udvalg, som senere nedsatte et Underudvalg til den endelige Redaktion af disse Normalkontrakter, et Underudvalg, hvoraf jeg for øvrigt havde den Ære at være Medlem. Udvalget har for længst afgivet Indstilling om en Normalkontrakt, en Indstilling, der bl. a. sigter paa en helt ny Kontraktformular baade med Hensyn til Format, Udformning og Indhold, med nøje Sondring imellem de normale og

de ekstraordinære Bestemmelser; som Format var foreslaaet Søfartsbogens, med Optrykning af Lejeloven, saaledes at de vigtigste Bestemmelser i særlig Grad blev fremhævet og de andre var trykt med smaa Typer. Alt i alt tror jeg, at det var et godt Forslag, der dér var fremme.

Jeg vil gerne spørge den højtærede Indenrigsminister, hvorledes det gaar med denne Sag, om der er Udsigt til, at man vil gøre mere ved den, eller den foreløbig skal ligge hen. Fra et Lejersynspunkt vil Indførelsen af saadanne Normalkontrakter være meget værdifuld, man kan derved sortere de foreliggende Kontraktbestemmelser, som jo efterhaanden er legio, og hvoraf mange er byrdefulde for Lejerne; efter som Lejekontrakterne er blevet længere og længere, er de ogsaa blevet mere og mere uoverskuelige. Jeg tror, at det ogsaa for Ejernes Vedkommende — i hvert Fald de gode Ejere, og det er dog det store Flertal — vil være i velforstaaet Interesse at faa en saadan Normalkontrakt. Og for Boligretten, for at nævne en mere speciel Faktor, og fra et retligt Synspunkt i det hele, vil det være meget ønskeligt at naa til denne Systematisering, at komme bort fra det nuværende Virvar inden for Lejekontrakterne med op til en halv Snes forskellige Typer; i det hele taget, det forhaandenværende Materiale af Lejekontrakter giver jo et unødigt broget Billede. Jeg spørger, som sagt, den højtærede Indenrigsminister, hvordan han stiller sig til dette Spørgsmaal, hvor langt man maatte være fremme med denne Sag.

Jeg skal endelig udtale min Glæde over, at der ikke er blevet noget ud af Tanken om at lægge Krigsforsikringsbidraget over paa Lejerne, hvad Hensynet til Saglighed og Retfærdighed efter min Opfattelse vilde tale stærkt imod. Krigsforsikringen maa, synes jeg, efter sin Karakter, sin Natur — da den jo dog først og fremmest var en Kapitalforsikring for Ejerne — naturligt være Ejernes Byrde, i hvert Fald bør den ikke specielt lægges over paa Lejerne.

Der har i det andet høje Ting ogsaa været Tale om Boligrationering og Beslaglæggelse, ligesom dette ogsaa har været strejft her. Baade om Boligrationering og om Beslaglæggelse gælder det, at de i hvert Fald ikke bringer nyt Boligareal frem og allerede derfor har en meget begrænset Interesse for Øjeblikket, selv om det — det skal indrømmes — i givet Fald kunde blive en Nødvendighed. Der er heroverfor med Rette peget paa som Udvej i saa Henseende, hvis det bliver endnu værre, end det